

Η ΛΥΣΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ

Συνειδητή αποχή

Όχι στη διαμεσολάβηση και την ανάθεση

Αμφισβήτηση της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας»

Πάνω στα αποκαΐδια της Ανατολικής Αττικής, και με αφορμή τα δύσκολα χρόνια που έρχονται λόγω της οικονομικής κρίσης, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας κήρυξε πρόωρες εκλογές για τις 4 Οκτώβρη. Οι μεγαλοστομίες για υπευθυνότητα απέναντι στα κοινωνικά προβλήματα, για βιώσιμες λύσεις στην οικονομία, για την πάταξη της διαφθοράς και των «νταβατζήδων», για την αναγκαιότητα αυτοδύναμης και σταθερής κυβερνητικής πλειοψηφίας, αποδεικνύουν πως η ληλασία των ζωών μας δεν πρόκειται να πάψει, όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα των εκλογών.

Τα χρόνια μετά την Ολυμπιάδα του 2004, παρατηρήθηκε μια εξελικτική διαδικασία από μεριάς του Κράτους και του Κεφαλαίου. Στα πλαίσια του ευρωπαϊκού μοντέλου, η χώρα σύρθηκε στη ροή των αναδιαρθρωτικών μεταπολιτευτικών αλλαγών. Ο κρατικός μηχανισμός ενίσχυσε τους τρόπους επιβολής του πάνω την κοινωνία. Η αστυνομία απέκτησε υπερεξουσίες, χιλιάδες κάμερες εγκαταστάθηκαν στους δρόμους, φυλακές υψίστης ασφαλείας φύτρωσαν εδώ και εκεί...

Τα μικρά και μεγάλα αφεντικά διασφάλισαν τις επενδύσεις και τα επιχειρηματικά τους σχέδια. Εξήγαγαν τα καλογουαλισμένα εμπορεύματά τους στις ισοπεδωμένες αλλά εξευρωπαϊσμένες πλέον χώρες της βαλκανικής περιφέρειας. Επιτέθηκαν στα δικαιώματα και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Περίεστειλαν τους μισθούς και τις εργοδοτικές εισφορές.

Οι άνθρωποι του μεροκάματου γίνονται φτωχότεροι, όλο και πιο ανασφαλείς στη δουλειά τους, όλο και πιο αβέβαιοι για το μέλλον των παιδιών τους, ενώ καλούνται να αντιμετωπίσουν τις ιδιωτικοποιήσεις και τις συνεχείς αυξήσεις των ΔΕΚΟ και των μεταφορών. Οι νεκροί εργάτες στα κάτεργα της δουλειάς για το 2009 έφτασαν τους 60, ενώ οι τραυματίες είναι μερικές εκατοντάδες.

Το τεχνητό ιδεολόγημα της ανεργίας κρατιέται πάντα ζεστό και από τη μία φοβίζει τους εργαζόμενους εγκλωβίζοντάς τους στην πειθήνια αντιμετώπιση της μισθωτής σκλαβιάς, ενώ από την άλλη στοχοποιεί ως υπεύθυνο για την ανεργία το πιο καταπιεσμένο κομμάτι της κοινωνίας, τους μετανάστες. Τροφοδοτείται έτσι ένα άλλο ιδεολόγημα, αυτό του εθνικισμού μαζί με τα ρατσιστικά του παρελκόμενα. Τα συνδικάτα, η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, χορεύουν αγκαλιά με τους κεφαλαιούχους και τους βιομήχανους, στο ρυθμό που βαράνε τα κομματικά συμφέροντα των εργοδοτών και πιθανώς αυριανών υπουργών (βλ. Πρωτόπαππας).

Ταυτόχρονα, η κοινωνία τα τελευταία χρόνια ανέπτυξε πρωτόγνωρες και δυναμικές αντιστάσεις. Οι αγώνες ενάντια στην Ολυμπιάδα, οι μαζικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις, το φοιτητικό ξέσπασμα ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων το 2006, οι τεράστιες απεργίες για το Ασφαλιστικό τον Μάρτη του 2008 με πάνω από 250.000 απεργούς, μπόλιασαν την σπορά για την εντονότερη κοινωνική έκρηξη που γνώρισε τα τελευταία χρόνια η Ελλάδα και ίσως η Ευρώπη: την εξέγερση του Δεκέμβρη.

Οι μαθητές και οι νέοι κατέκλυσαν τους δρόμους. Τράπεζες, πολυεθνικές επιχειρήσεις, δημόσια κτίρια, αστυνομικά τμήματα, υπουργεία, σημαίες, με λίγα λόγια, όλα τα σύμβολα και οι μηχανισμοί κυριαρχίας πολιορκήθηκαν. Οι μετανάστες απαίτησαν αξιοπρεπέστερη ζωή. Λαϊκές συνελεύσεις συγκροτήθηκαν σε κάθε γωνιά της χώρας. Τα πανεπιστήμια, το κτίριο της ΓΣΕΕ, πολλά Εργατικά Κέντρα, καθώς και πολλά δημόσια κτίρια καταλήφθηκαν, αντικατοπτρίζοντας μια διαφορετική ανατρεπτική κατεύθυνση στους αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων. Κεφάλαιο και κράτος ηττήθηκαν κοινωνικά και ηθικά.

Στη συνέχεια, η στήριξη στο πρόσωπο της μετανάστριας εργάτριας Κωνσταντίνας Κούνεβα, το κίνημα αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της εξέγερσης, η ανάκληση της απόλυσης της συνδικαλίστριας στην WIND, η μαζική συμμετοχή στην ανεξάρτητη ταξική πορεία που κάλεσε η ΠΕΚΟΠ και άλλα πρωτοβάθμια σωματεία στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης ανέδειξαν πως η ανάπτυξη ενός ανατρεπτικού ταξικού κινήματος δεν ήταν πρόσκαιρη αλλά συνεχίζει να ταράζει τα νερά της υποτιθέμενης κοινωνικής ειρήνης και κανονικότητας.

Τα παραπάνω αποδεικνύουν ότι οι γαλαζοπράσινες, κοκκινωπές, νεοφασιστικές, ή «οικολογικές» κομματικές διαμάχες δε έχουν καμιά σημασία. Ούτε οι ψαλίδες στα ποσοστά που παρουσιάζουν τα ΜΜΕ δείχνουν το κοινωνικό χάσμα. Η ψαλίδα και η διαμάχη βρίσκεται ανάμεσα στους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλλεζόμενους, στα αφεντικά και τους εργαζόμενους, στους πλούσιους και τους φτωχούς. Και η μάχη αυτή δε δίνεται ούτε στα τηλεοπτικά παράθυρα, ούτε στα εκλογικά περίπτερα αλλά στην σκληρή καθημερινότητα που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι της βιοπάλης.

Δεν έχουμε ανάγκη τους επαγγελματίες πολιτικούς, ούτε τις κομματικές πρωτοπορίες, ούτε τους εργατοπατέρες των ξεπουλημένων συνδικάτων.

Για αυτούς τους λόγους: **ΑΠΕΧΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ.**

Μπορούμε να οργανώσουμε χωρίς κομματικό βραχνά Λαϊκές Συνελεύσεις από τα κάτω, σωματεία και συνδικάτα δυναμικά, αυτοοργανωμένα και διεκδικητικά, χώρους ελεύθερους από εμπορεύματα, από καταναλωτικά πρότυπα και εξουσιαστικές σχέσεις. Μπορούμε εμείς κι όχι κάποιοι άλλοι να εκφράσουμε, να επικοινωνήσουμε και να λύσουμε τα προβλήματα της καθημερινότητας. Μπορούμε και πρέπει να εξεγερθούμε, ξανά και ξανά, μέχρι να σπάσουμε τα δεσμά του άθλιου καπιταλιστικού συστήματος. Μπορούμε να κληροδοτήσουμε στα παιδιά μας μια ελεύθερη κοινωνία.

ΚΑΜΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

- ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ
- ΔΙΕΚΔΙΚΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΕΡΑΡΧΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ
- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ (Αθήνας)

ese_union@yahoo.gr <http://ese.espiv.net> Τηλ: 6941507846

Μπορείτε να έρθετε σε επαφή με την ΕΣΕ, κάθε Τρίτη 6.00 μ.μ. έως 9.30 μ.μ. στο Αυτόνομο Στέκι (Ζωοδόχου Πηγής 95 - 97 & Ισαύρων, Εξάρχεια)